

1408

Cantis (PS 2)

(ALDC, IX, 2005. *Cantis* [PS 2])

La persona 2 del present de subjuntiu del llat. CANTARE era CANTES que, per pèrdua de la vocal final, va donar *cants* (“que tu *cants*”) en cat. ant. (veg. desinència zero en “perque el *mossec*” 80 al mapa 1409). A partir de formes verbals acabades en oclusiva + *r* (com *comprar*), que en la desinència rebien una *e* de suport en el paradigma d’aquest temps (*compre, compres, compre, compren*), tret de les persones 4 i 5 on la *e* és tònica (*comprem, compreu*), *cantar* va rebre la *e* de suport (*cantes*), que va esdevenir desinència estesa a altres verbs de la primera conjugació (*poses*). Seguint el

mateix procés que hem explicat al mapa 1407 i al mapa 1409, es van generar les var. *cant[e]s* (*cant[ə]s* 3, 81, *cant[ɛ]s* 109; *corgas* ‘corris’ 93), *cant[o]s*, *cant[i]s*, *cànties* 82, 133, *càntigues*.

Són formes normatives *cantis* (model *portis*), des del *DOrt*, 1917, i *cantes*, *cants* (model *portes*, *ports*), que proposava Fabra, 1918 (pàg. 70), mentre que la *GIEC* (pàg. 276) suprimeix *cants*, atès el seu ús pràcticament nul; la *PEOLC Morfologia* (pàg. 26-27) considera *cantis* i *cantes* formes pròpies de l’àmbit general i no recomana *cantos* ni *càntigues*.

